

1. KIHEZ IMÁDKÓZOM?

Láthatatlan és megfoghatatlan Hatalom! Minden emberi élet keresett Titka! Minden szépség, jóság, tisztaság és igazság örök Lényege! Kit elménk erejével felfogni nem tudunk, de akit lelkünk mélyén mindnyájan érezünk! Kit „Isten“-nek nevez a bölcs és „Édesatyánk“-nak a hívő! Téged kereslek, utánad tudakozodom, valahányszor zaklatott életem gondolkozni enged.

Mint távoli, fenséges dallam az útszéli kintornás lármája fölött, úgy zeng hétköznapi szabadtalpi lelkemben a rólad való édes-halk sejtés. Mint szállongó, csodás illat, mely sekélyes mocsarak fölött ellebeg, — úgy csap meg néha a te gondviselésed lehellete. Mint messziről derengő hajnal betegágyam gyötrő sötétségében, — úgy mosolyog rám a szent bizonyosság, hogy a te áldásod tüze lobog valahol.

Minél többet gondolkozom, annál vi-

lágosabbá válik előttem, hogy te vagy az a nagy Adakozó, kinek mindnyájan boldog adósaid lettünk; te vagy az az égő Szeretet, kiben minden didergő lélek megmelegített; te vagy az a mérhetetlen Áldás, kivel oly sokan megtelítettünk s te vagy az a rendithetetlen Sziklaszál, akin ez az ingadozó világ megpihen.

De azt is jól látom most már, hogy gögömbben és felfuvalkodásomban sokszor elfordultam tőled. Nem egyedül, egész nemzedékünk rossz utakra lépett s csak későn, ó, mily későn vettük észre tévedéseink gyászos végét. Mindent saját gyarló elménktől vártunk s csodálkoztunk, amikor zsákutcába értünk. Tévelyegtünk, míg csak végleg eltévedtünk. Torkig laktunk és mégis éhesek voltunk. Tudásunk fáiból óriás tüzeket raktunk s fáztunk mellettök. Meghódítottuk a természetet s közben magunk estünk rabszolgáinknál rabul. Átrepültük a nagy tengereket, de most majd bele-

fulunk saját könnyeink árjába. Ó, nagyon sokat megtudtunk, igaz, de közben még többet elfelejtettünk. Vakmerő szívvvel megmásztuk a föld magas csúcsait s most nem találjuk az utat vissza, a békesség és a boldogság csöndes völgyeibe. Itt állunk a minden földi tudások csúcán, mennydörgések, villámcsapások között s bár magunk idéztük fel azokat, most mégis rémülten takarjuk szemeinket tőlük. A sors vad orkánja súvit felénk, félünk, egyszer csak magával ragad.

Riadtan vágyakozunk ismét Hozzád, kit „Isten”-nek nevez a bölcs és „Édesatyánk”-nak a hívő. Hozzád, kiről annyiszor megfeledkeztünk, kinek arcodat sohase láttuk, kiről nem beszéltek tudós könyveink és akit letagadott a bűnében szégyenkező világ. Ó, engedd, hogy találjuk meg ismét a hozzád vezető utat. Amen.

2. REGGELI IMA.

Gondviselő Isten! Minden áldások Atyja! Gyermeki érzések között borulok le szent színed előtt s keresztényi alázatossággal veszem ajkaimra szent nevedet e reggeli órában, mikor újabb kötelességek és feladatok várnak reám. Hála legyen neked, hogy az elmúlt éjszaka sötétségében gondviselő szárnyaidal takargattál s az új hétre megújult erővel és egészséggel virrasztottál, hogy ismét felvegyem hétköznapi munkám eszközeit s teljesítem a kötelességeket, melyeket isteni bölcsességed reám bizott. Jól tudom, édes Atyám, hogy csak a szorgalom nyomában fakad áldás; hogy csak a hűség nyeri el az élet koronáját; hogy csak a lelkiismeretes vetés után következik a gazdag aratás. De azt is tudom, hogy egyedül te vagy minden erőnek kiapadhatatlan kútforrása; hogy csak a te áldott segítségeddél tölthetem be

emberi és keresztényi hivatásomat. — Azért minél számosabbak az előttem álló feladatok, minél több a gond és aggodalom, mely lelkemet eltölti: annál nagyobb hittel és tisztább szeretettel kereslek téged, jó Atyám, hogy te emelj, te vezess és te vigasztalj gyarlóságomban és kicsinységemben.

Jöjj azért az én támogatásomra ma és az egész héten át. Szent lelked világoljon előttem, hogy minden lépésemben megtaláljam akaratod helyes útjait, amelyek országodba vezetnek. Isteni erődnök kifogyhatatlan bősége táplálja és erősítse az én gyarlóságomat, hogy veled és általad elvégezhessem a munkát, melyet reám bízál. Ha mégis nehéz napok következnének reám; ha az emberek részéről méltánytalanság érne, vagy szükségét és nélkülözést kellene látnom: ne engedd, hogy a csüggedés örvényébe essem, hanem biztass a próféták hitével, az apostolok bátorságával s az evangélium vigasztalásá-

val, hogy akiket szeret az Úr, azokat megdorgálja. Az az én legforróbb óhajom, hogy neked éljek e héten s életem minden idejében. Dicsőítsd meg azért erődöt az én erőtlenségemben s nagyságodat kicsinységemben, hogy általam is terjedjen országod s szentel tessék meg neved. Hallgass meg.

Ámen.

3. ESTVÉLI IMA.

Gondviselésed szárnyai alá menekülök, oh, jóságos Istenem, édes Atyám, hogy napi munkáim után nálad csöndes nyugodalmat találjon elfáradt testem és lelkem. Mert csak te vagy örök Isten, ki soha el nem fáradsz a munkában, el nem lankadsz a jó cselekedetek gyakorlásában. Mi, gyöngé emberek, hamar csüggedünk, a kötelességek teljesítésében kimerülünk s nyugalomra vágyunk. Minél érthetlenebb a körülöttünk zajló élet; minél nagyobb a sötétség és a bizonytalanság, mely-

ben futjuk földi pályánkat; minél súlyosabb a kereszt, melyet az élet hétköznapjaiban hordozunk: annál nagyobb bizalommal menekülünk hozzád. Mert az élet bizonytalanságaiban te vagy az egyetlen bizonyosság; a minket körülvevő sötétségben te vagy az egyetlen világosság; csalódásaink közben te vagy az egyetlen reményünk s a szívet és lelket kísértetbe ejtő viharokban te vagy az egyetlen kikötő part.

Hozzád fordulok most is, jó Istenem, hogy napi munkám végeztével számot adjak neked sáfarkodásomról. Mindent tőled kaptam s ezért mindenért neked tartozom felelősséggel. Oh, ha úgy élhettem volna a mai napon s úgy teljesíthettem volna kötelességeimet, hogy meghallhatnám jóváhagyó szavadat: „Jól vagyon, jó és hű szolgám“. De tudom, hogy, ha volt is akaratom a jóra, de nem volt elég erőm annak a végrehajtására. A súlyos körülmények elcsüggesztettek, hitem ereje elhagyott s a

nehéz feladatok előtt csüggedten és szárnyszegetten állottam. Ezért olyan kevés az eredmény, amivel napi munkám után beszámolhatok.

De köszönöm mégis, jó Atyám, hogy életem és egészségem fölött örködtél s munkámban és nyugalomban, örömemben és csüggedésem óráiban velem voltál s nem engedted, hogy a körülöttem leselkedő kísértések hálójukba kerítsenek. Ha valami jót tettem, ha a reám várakozott kötelességekből valamit elvégezhettem: add áldásodat fáradozásaimra, hogy munkám jutalma lelkesítsen és buzdítson több igyekezetre, még nagyobb szorgalomra. Az éjszakában adj csendes nyugodalmat gondviselésed szárnyaival oltalmazd szeretteimet, javaimat és minden boldogságomat. Ámen.